

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

RECURSOS Y DESPERADOS CONSERVADORES.

Lo reclam.

—Obriu, obriu, que volém entrar!

LA POLÍTICA DEL DÍA.

LURANT tot lo curs de la setmana ha sigut qüestió de riure de fàstich, contemplant los estúpits incidents de la comèdia política. Una vegada més s'ha reproduït lo joch de la figura lligada al extrem de un fil y 'l fi ligat al extrem de nna canya. La figura s'belluga al tremoleig del que aguanta la canya y 's diverteix moventla. Cent bocas s'obren ansiosas de pescarla. Los polítics que avuy estan en joch s'alsan de puntetas, y alguns ja tenen hasta 'l coll encarrat de tant estirarlo. —Caurá en Sagasta; los conservadors se menjaran la figura —deyan uns

—Impossible—responfan altres—en Sagasta no cau, y 'ls conservadors, questa vegada com sempre, haurán d'espinyar-se's.

Y veient lo que succeix en aqueixa brega de ambicions y concupiscencies, se 'ns ha passat la setmana.

Hi ha qui diu que 'l general Estripa-güentos va anar' a la casa gran ahont se fabrica 'l mannat y que allá vá fer un punt d'home.

Jo 'm figurava qu' en una nació constitucionalment regida, los generals, per més Estripa-güentos que sigan, ténian obligació d'estarse tranquillos á casa seva, abstinentse de ficarse en llibres de caballería. Encare que s'abajen pronunciad algú cop ab més fortuna de lo que mereixan, la circumstancia de haver fet un cistell, no 'ls autorisa després pera fer un cove.

De totes maneres, s'assegura que lo de la visita es cert. En tal cas, los conservadors poden gaudirse de que per

anar á cassar, disposan de un gos de primera, que no sols té molt bon nás, sino qu'en certas circumstàncies, saben senyar les dents.

Lo que ha succehit després de la visita aqueixa 'ls telegramas ho han anat explicant punt per punt, randa per randa.

Los conservadors estan animadissims. Los ministerials se manifestan molt escamats. Minva la confiança dels conservadors. Aumenta la esperança dels sagastins. En Sagasta riu. En Sagasta està serio y preocupat Ara riu en Cánovas. Ara D. Antón està ensimismat y pensatiu...

Lo joch de la figura!

Ja no 's cotisan las ideas, ni 'ls principis, ni las solucions pràctiques dels partits polítichs. Ideas... solucions pràctiques... principis: bagatge inútil. Ja no 's mira sino quan la figura passa freqüent pels llavis del un per anar á rebre sobre 'ls llavis del altre. La serietat política està fora

de cotisiació. Ja sois se cotisan las rialletas que baixan de determinades esferas, reflectintse en altra rialleta dels homes polítics esperants.

Es qu' hem retrogradat fins al punt de restablir lo régimen odial de las camarillas, ara, precisament, que tots crevam que anavam á entrar de plé en la vida moderna que té per bases la llei y la voluntat de la nació?

En tot cas, serà precis parlar clarament, sense embuts, y sabrémos á qué atenirnos.

Un canvi polítich no pot ferse avuy així com així. Es necessari que una política fracassi perque un' altra vinga á substituir-la. Es precis que la nació manifesti disgust y cansanci perque un govern desaparegui y vinga un' altre govern á reemplassarlo. Y encara aquest que l' ha de reemplassar no pot ser qualsevol ó l' que tinga á bè indicar lo general Estripa-quèntos. Sobre las tramas y caprichos de un generalot, siga qui siga, hi ha l' respecte degut á la voluntat del país.

Pero vamos á veure: quin es lo punt flach del govern sagasti? Las inmoraltats que á la sèva sombra se cometan. Si, es cert: cada dia se'n descubren novas. Pero al menos avuy se descubren. Y qué succeix en temps dels conservadors? Succeix que 's tapaven herméticamente. Los periódichs que las posavan en evidencia eran castigats ab gran rigor. Y de quan ensa han de ser jutjes en tal materia las que tenen senyalat lo seu puesto en lo banch dels acusats? Baix aquest punt de vista, si 's uns representan l' olla, representan los altres la cassola. Si m' embrutats t' enmascaro.

Lo mateix pot dirse respecte la qüestió econòmica. De disbarats n' han fet tots; pero 's conservadors més que ningú. Als conservadors se deuen en sa gran majoria, los tractats de comers; á ells l' aniquilament de la indústria y de l' agricultura; á ells lo penós estat de la producció.

Y poden ara valerse de aquest ram sense fullas per dicir-se á la cassola del poder?

Més valdría, al menys, que siguessen franchs, y confessin lo verdaier móbil que 's impulsà. Quin es aquest? La qüestió política.

Lo sufragi universal, la nova legalitat que concedeix al país una forsa inmensa 's té aterrads. Ben clar ho preveuen: lo sufragi universal per ells es l' asfixia, es la mort, es la anulació completa.

Per això desitjan apoderarse'n: y no per practicarlo; per corròpre'l. Si ells fessin lo primer ensaig de sufragi, en aquest primer ensaig moriria. Tornarien á fer unes eleccions com las primeras famosas de la restauració. Lo país indignat fugiria dels col·legis electorals. Quinze anys hem passat de corrupció, favorecida pèl sufragi restringit: lo sufragi universal es un desinfectant; pero, confiat als conservadors, seria una nova causa de infecció, y la política evolucionista, la més sensata, la més patriòtica, la més útil, la més legal se'n aniria á passeg, deixant lo lloch á uns procediments més enèrgichs.

O 'l país se resignaria al embrutiment, ó s' alsaria indignat, com ja s' ha alsat altres vegadas, per acabar ab tots los escàndols.

Per lo tant ja ho saben los conservadors: l' èpat que ambitionan no s' ha cuyt per ells. Si á pesar de tot s' obstinan en cruspir-se'l, que ho probin. No faltarà qui á lo millor, quan menos s' ho esperin, los volqui la taula.

P. K.

LO VIATJE DE EYRAUD.

En lo número 1081 de LA CAMPANA, corresponent á 8 de Febrer del corrent any donavam compte detallat del assassinat del escripte Gouffé, cometido per Gabriela Bompart y 'l seu amant Eyraud. Aquest logrà escapar-se. Durant alguns mesos recorregué l' Amèrica. Per últim, trobantse á Cuba, sigue reconegut y pres. Aquest succès se deu indubtablement á la gran propaganda de la premsa. En sa presó Eyraud tractà de suicidarse, inferintse varias ferides ab los vidres de les ulleres. Més tard probá d' escanyar-se fabricant una còrda ab la roba que posseïa. Pero descubert y practicadas ab gran rapiditat las diligencias necessàries pera l' extradició, sigue enviat á França en companyia de dos agents de policia que anaren á recullir-lo, á bordo del vapor transatlàntic *Lafayette*.

Creyem que nosaltres examinarán ab interès lo notable grabat que representa la reclusió del criminal en lo vapor durant la travessa, y que devém á *Le Journal illustré*.

Eyraud atribueix ara tota la culpa del crim á la sèva amant, y 's proclama innocent. Pero si tan innocent es, per què va fugir? Si tan innocent es, què sas repetides tentatives de suïcidio? Dificilment logrà probar lo que suposa.

La sèva arribada á París y las declaracions qu' està prestant en aquests moments dónan al tétrich drama un nou interès. Procurarem tenir als nostres lectors al corrent, si algun nou incident de importància ofereix aquest assumpt.

I ha un periódich, al qual com de costum no anomenarem siquiera per no donarli aquest gust, ni servirli de anuncis, que las emprén contra nosaltres, a tort y á dret, donantnos una importància que no tenim. No li basta publicar grans cartells ahont hi figura 'l títol de LA CAMPANA DE GRACIA ab lletras de pam, sino que ademés espeta números extraordinaris un darrera del altre, pretenent desfer los agravis que suposa que hayem inferit á la honrada classe obrera.

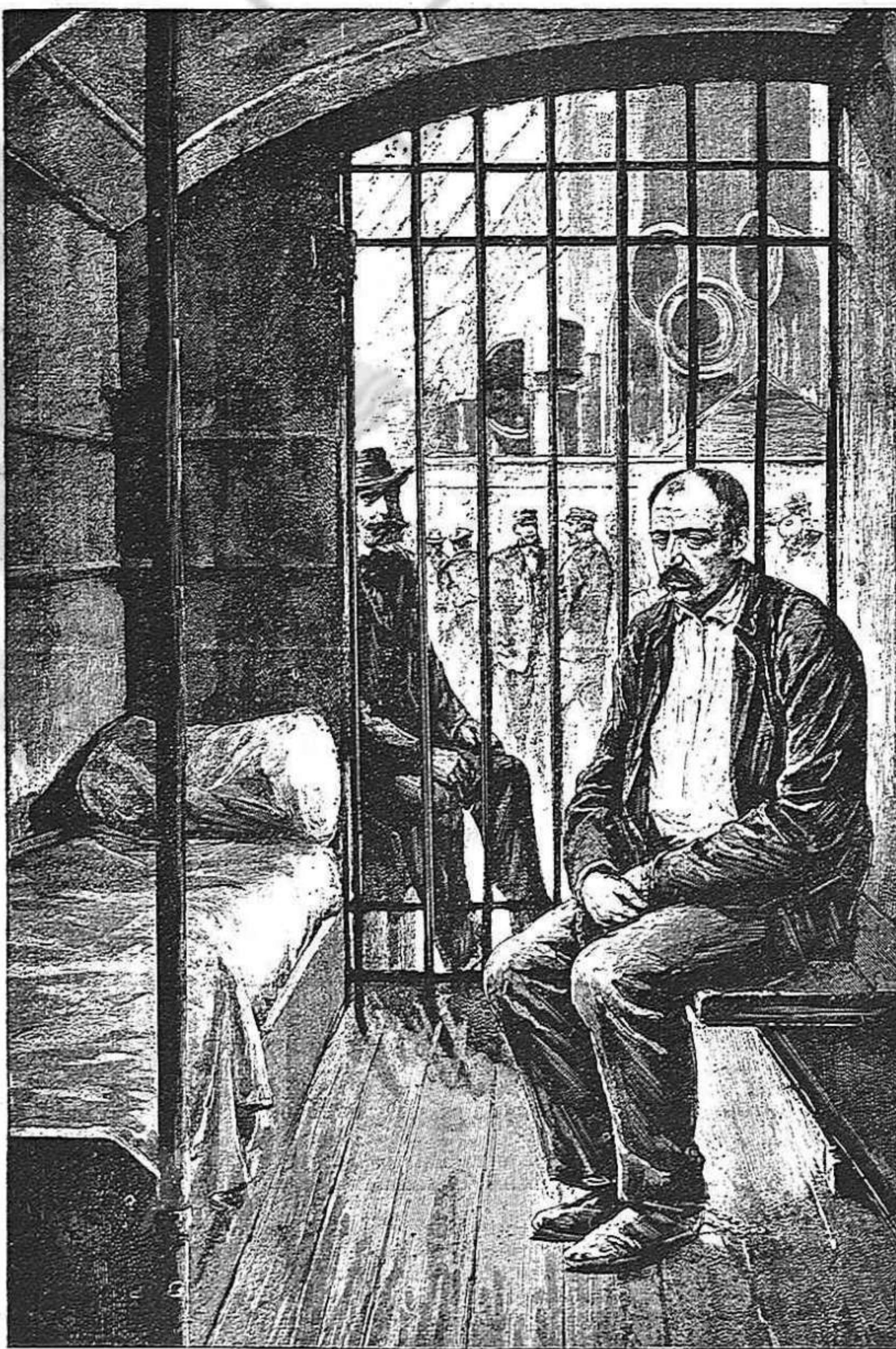
Creyem traslluir lo móvil que impulsa á dit periódich á obrar en aquesta forma. Tet se reduxeix á adquirir una notorietat que no té, sens dupte perque no sab guanyarsela. Pero en pago de la que 'ns dóna á nosaltres ab los seus intempestius atacs, aném á donarli un consell de amich.

Si creu que l' apoyo de la digna classe obrera pot conseguirse estimulant malas passions, suscitant odios insensats, sembrant discordias entre 'ls mateixos traballadors, fassho en bona hora; pero procedeixi ab mes valor, ab més enteresa que fins ara. Quan veji las flames del incendi qu' ell haja provocat més ó menos, no fugi, no s' amagui, no s' esquitlli, com ha vingut fentlo mentres ha durat l' estat de siti. Y això que aquesta vegada 's tractava de un estat de siti d' oli d' atmetllas dolsas.

Precisament las simpatias que 'l públic dispensa á nostra humil publicació, més que al escàs merit dels nostres escrits, las creyem degudas á las grans lluytas qu' hem hagut de sostenir en la nostra ja llarga vida, contra 'ls poders que 'ns han perseguit, y que no han lograt aniquilar-nos, y això que may los hem girat la cara.

**

CRIMS CELEBRES.

EYRAUD CAMI DE FRANÇA, Á BORDO DEL LAFAYETTE.

(Vegis l' article).

Esperar á que passi 'l temporal, pera sortir del cau y empéndrelas contra 'ls qu' hem sabut resistirlo y hem tingut lo valor de las nostras conviccions dihent la veritat, tal com la sentim, á las classes obreras, fins á las que podian estar més preocupadas, será molt cómodo per qui ho executa; pero davant del públic no té cap mérit. Los mateixos que un dia podian creure en la sinceritat de las predicacions del aludit periódich, avuy li dirán:

—Que t' embolicas: si quan necessitatavam *lluna plena* ya fer *lluna nova* y no se 't va veure en lloch. Y prou per avuy... y pot ser per sempre.

Pí y Margall acaba de donar un bon consell á las classes obreras.

«Los obrers espanyols—digué—deuen demanar la instrucció particular y professional y olvidar la utopia de cambiar bruscamente la organisació de la societat. No féu mai us de la forsa pera lograr los vostres desitjos, perque seréus vensuts.»

No faltarà qui tatxi de reaccionari al socialista Pí y Margall; pero la inmensa majoria dels obrers, li donaran la rahó.

Pregunta de actualitat:

—¿Cóm pot venir la República?

Resposta no menos propia del temps:

—La República pot venir de dos maneras: ab suavitat y poch á poch ó bé á empentas y molt depressa.

Això es cabalment lo qu' ara s' está ventilant. Segons lo que 's decideixi, vindrà de una manera ó de un'altra. Pero consti que la estém esperant.

En Martos, en Sardoal y algún altre ex-demòcrata, portats pèl despit, traballan desesperadament en favor de una solució conservadora.

Això vol dir que 'l cólera verdader no existeix á Poble de Rugat, sino á Madrit, com ho probaran los microbis de la mostra.

Vegin los amants de la salut pública si no es necessari procedir á una desinfecció, pero á una desinfecció ben energica.

A l' estufa 'ls microbis. ¡Y foch á la estufa!

Votar lo sufragi universal y entregarlo als conservadors perque fossen los primers en practicarlo, seria una burla sense precedents.

Valdria mes, mil vegadas, no haverlo votat.

Los conservadors lo triturarien de bones á primeras, y quan sortis de les seves mans ja no hi hauria medi de aprofitarlo.

Resultat: que una de las més grans esperances en favor de la regeneració del país, quedaria frustrada y desvanescuda per sempre.

Y molts cops, quan un país pert la esperança, pert lo seny.

Contra qui principalment s' han esbravat los conservadors, en los últims debats polítics? Contra qui havia de ser? Contra 'ls periódichs de major circulació que 's han fet una guerra despiadada. Y han deixat anar la calumnia de sempre:—Lo govern subvenciona á aquests periódichs.

Es fals. Ni 'l govern subvenciona á aquests periódichs, ni aquests periódichs necessitan de la subvenció de ningú. Viuen dels seus lectors exclusivament, y si 'ls seus lectors son numerosos, se déu principalment á sas energicas campanyas contra 'ls conservadors. Alabessin als canovistes y no vendrian un número.

La gran circulació de un periódich depén sempre de respondre fidelment á las aspiracions predominants en lo país. La premsa es una especie de sufragi permanent. Y está demostrat que 'ls compradors de periódichs votan diariament contra la clica conservadora.

Edisson, lo famós electricista, ha inventat unas nínas qu' enrahanan. Las citades nínas portan un fonógrafo dintre del cos, se les hi dona corda y deixinlas anar: mentres las hi queda corda garlan qu' es un gust.

Molt útil seria aplicar aquest sistema als diputats. Al menos tindrian una ventaja sobre 'ls de carn y ossos: que no menjant, no sentirian necessitats, y no sentint necessitats, serian constants en las seves opiniós, pronunciant sempre 'ls mateixos discursos.

Després de tot, avuy los diputats espanyols se fan pèl mateix istil que si 's fabriquessin nínas.

Per lo tant, nínas per nínas, vingen las més perfeccionadas.

A Inglaterra ha mort un dejunador al cap de 83 días de no probar aliment.
Pobres inglesos, quina falta de resistencia demostrari!
Aqui tenim conservadors que fa cinch anys que dejunan... y encare bellugan.

Un piropo del Conde de Paris al seu fill lo petit duc d'Orléans:

«La sinceritat de les seves frasses, així com la dels seus escrits, ha conmogut lo cor de la Fransa.»

No es exacte: lo que ha conmogut lo cor de la Fransa, no es la sinceritat de les seves frasses, ni dels seus escrits, sino la magnitud dels bistichs que s'ha tragat.

CASSOS SOSPITOSOS.

A pesar de lo que diuhen las nostras autoritats, sé que en molts sitis que callo hi ha hagut cassos à grapat. Podrán disfressar la cosa, podrán enganyar mitj món: lo que toca sospitosos, ja ls hi juro jo que ho son.

L'empleat d'infima classe que té vuit duros al més, y ab tot y això, gasta luxo y may li faltan dinés, y té un pis ab molt bons mobles, y viu bastant arreglat, y fa dur gorro à la dona, y sol anar perfumat, y crema puros magnífichs, y manté minyona y gos, diguim'ho ab tota franquesa, ¿no es un cas ben sospitos?

S'afirma que al matadero hi han trobat algo amagat; s'enraona ab insistència d'una irregularitat; Mes després, de cop y volta, sense sapiguer per què, se diu que allò que s'contava no estava fundat en ré. Y renai la santa calma y l'rum-rum queda tot fos... Aquest cas que 'ls dich qu'no 'ls sembla qu' es un cas ben sospitos?

Lo monàrquich entusiasta que adora la institució, mentres no veji agotada la provisió de turró; pero que 'l moment que s'troba, sense 'l manà del poder, d'ensa frasses subversivas y arriba à semblar mitj vert, y's riu de lo que adorava, y murmurra rencorós... s'atrevirán à negarme qu' es un cas molt sospitos?

Lo sacerdot venerable que predica humilitat, desprecia de la fortuna, senzillés y castedat; mentres que al sé à casa seva procura atracarse bè, y's riu de lo que predica, y hasta algú jura que té una majordoma espléndida, grassona y de cabell ros... per més capellá que sigui, ¿no es també un cas sospitos?

Era un botiguer molt magre, va arribà à ser concejal y al moment va anà en greixantse d'un modo fenomenal. Avuy sembla un personatge; ha tancat l'establiment, cuya molt del municipi y's diverteix de valent. Uns diuhen que té una casa, altres diuhen que n'té dos, pero siga lo que s'vulga, això es un cas sospitos.

Lo polítich patrioterò que aspira à ser diputat, prometent donar cent vidas en prò de la llibertat; y quan quatre electors bútxars logran ferlo anà à Madrid, corre allí hont donan la sopa, desent lo que havia dit, y's torna enemich del poble ó va ab los conservadors, ¿no pot ben calificar-se com à cas molt sospitos?

A pesar de lo que diuhen las nostras autoritats, ja han vist com en varios sitis tenim cassos à grapat. Podrán no indicá 'l que sembla, podrán ser d'això ó d'allò; pero lo qu' es sospitosos èrbitat que ho son de debò?

NOTÍCIES OBRERAS — Son tristissimes las que s'van rebent. Desde Manresa à Berga hi ha un gran número de fàbricas en vaga. Aquesta vegada no tenen la cul, a 'ls obrers. Los fabricants, à pretext de que 'ls gèneros no troben sortida, suspenen los traballs, deixant à numerosas masses de honrats traballadors en la miseria. L'alarmà cundeix y la desesperació pot apoderar-se dels que no tenen pè pera dur à la boca.

Ignorém fins à quin punt son dignas de crèdit las excusas que dòtan los industrials. Si allà 's traballa en millors condicions pèl capital qu' en molts altres punts de Catalunya ¿com se compren, com s' explica que las fàbricas del alt Llobregat sigan las primeras en donar la senyal de la paralisió? Es que 's desitja lograr l'anulació, per aquest medi, de les petites millors conseguidas pels obrers fa apena tres mesos? Es que 's creu que s'itiants per fam, los obrers no tindran més remey que rendir-se, cedint à las exigencies dels industrials, per desmesuradas que sigan?

Mal camí han emprès los fabricants del alt Llobregat, si tal se proposan. Jugar ab la desesperació de las classes traballadoras es lo mateix que jugar ab foc.

Hi ha també qui suposa que la paralisió obreix à maniobras conservadoras. Si 'ls fabricants se proposan favorir ab la seva conducta la reacció política, creyent que aquesta 'ls ajudarà à sostener l'explotació iniqua del traball, no saben lo que 's pescan. La reacció no farà més qu'enconar odis y preparar desgracias. Si 's carrega la mina, un dia ó altre explotarà. Molt ho sentiré los partidaris de l'armonia entre 'l capital y 'l traball; pero just serà que 'ls que hajen desencadenat lo vent sufreixin las desastrosas conseqüències de la tempesta.

Los infelissos obrers de Sampedor al últim han tingut de sucumbir. Una fàbrica, la de ca'n Barba, qu' estava en pitjors condicions que les demés de la població, sigué la causa de la huelga. Donchs ara, després de tant sufrir, per tot arreglo, 'ls demés fabricants han pres com à base las condicions mateixas de ca'n Barba. De manera que 'l traball, lluny de guanyar, ha sortit perjudicat.

Ab gran tristesa consignem aquest fet. No sembla sino que certs industrials tingan interès en qu' entre 'ls traballadors predominin las tendencias més extremadas. Nosaltres, y ab nosaltres tots los homes de conciencia, condemnem ab la major energia la insensata e inhumana conducta dels fabricants de Sampedor.

¡HI HA CRÍSSIS!

o telegrafo, funcionant dia y nit, sense poguer dir faba:

«La críssis estallará de un moment al altre»

«S'ha iniciat la críssis.»

«No es cert que s'ha plantejat la críssis; pero es ja qüestió de minuts.»

«En lo Consell d'avuy se declararà la críssis.»

«Se tem que la críssis será laboriosa.»

«La críssis ha comensat.»

«En Sagasta s'resisteix à revelar la críssis.»

«S'ha celebrat lo Consell; la críssis ha quedat declarada.»

«Definitivament, hi ha críssis.»

Un mestre d'estudi, un botiguer que no ven res y un obrer sense feyna: (llegint las anteriors notícies):

—Es la pura veritat; lo diari té rahó. Hi ha una críssis espantosa; pero a nosaltres no 'ns vè de nou: fa una pila de senmanas que ho sabíam.

Entre cessants:

—Ja té respall vosté?

—No, senyor.

—Donchs cómprissen un inmediatament. Es precís respallarse la roba bona.

—Oh! Es que no tinc roba bona tampoch.

—Pues compris roba y respall.

—Pero a sant de què? ¿qué passa? ¿que succeix?

—Estém à punt de pujar: hi ha críssis. Demà tal vegada ja serém poder.

—Qui ho serà?

—Nosaltres, los conservadors.

—Los conservadors? Pasteradal justamentahir, aburrit de veure que may pujavam, vaig ingressar en las filas fusionistas.

Entre municipials:

—Oye, Xanxas. Ya sabs que hay críssis?

—¿Y qué es eso?

—Una especie de cosa que mudan el governo y los de abajo van arriba y vice-versa.

—Bueno y a nosotros qué nos importa?

—Pues nos importa, porque ahora probablemente también sacarán el achuntament y pondrán otro de nou.

—Ah! ¿sí? Pues desde este momento yo ya no saludo a los rechidores. ¡Ya casi no son nà!

En un cassino fusionista:

—Hola, senyor secretari! Per vosté vinch.

—¿Y això?

—Ja deu sapiguer que hi ha críssis y que es probable que pujin los conservadors. Per lo tant, esborrim de la llista: desde avuy deixo de ser soci d'aquest cassino... Estiga bonet.

—Pero ja sab lo que s'fa?

—Veji si ho sé, que ara vaig à ferme apuntar en lo cassino canovista...

—Vaji en nom de Déu! Ja té rahó aquell adagi: D'arbre caigut tothom ne fa estellas.

També té rahó aquell altre: Ande yo caliente y riase la gente.

Entre fusionistas de tercera fila:

—Pero es cert que hi ha críssis?

—Cá! No ho cregu fins que ho toqui.

—Y donchs già que venen aquests crits, aquesta alegria, questa saragata dels conservadors?

—Es un ardit de guerra: volen veure si així 'ns desconserten y 'ns rendim à discreció.

Entre conservadors de poch més ó menys:

—Pero es veritat ó no que hi ha críssis?

—Ja pot pujarhi de peus.

—Y pues ¿com s'explica que 'ls fusionistas se presentin tan confits, tan tranquilis, tan segurs de las seves forças?

—No 'n fassí cas: es una comèdia. Volen veure si d'aquest modo 'ns desaniman y 'ls deixem estar quiets.

En una casa d'empenys:

—Mira, noy; comensa à espolsar l'armari número tres y vés baixant tots los paquets y farsells.

—¿Que ho vol treure à la subasta?

—No; vull tenirho à punt per quan vingan à desempenyarho.

—¿Tot?

—Si, tot l'armari número tres es lo que sempre reservo als conservadors. ¡Y com ara hi ha críssis y 's diu que puixan els...

En Sagasta (à solas):

—Ja pot fer tot lo que vulga: si ell té forsa, jo també. ¡Que n'hi dono de feyna si vol ferme caure!

En Cánovas (entre si):

—Tant si 's defensa com si no 's defensa, caurá. ¡Vaya un, jo, per retrocedir quan hi comensat la embestida!

Lo pais (posantse las mans al cap):

—Lo resultat d'aquesta batalla no 'l sé. Lo únic que tinc per segur, es que hi haurà algun ferit. Y aquest ferit, serà aquí.

(Senyalantse la butxaca.)

FANTÀSTIC.

A escena à Teruel. Més de mil personas invadeixen la casa de la ciutat, y un regidor que s'hi troba, al veure la tremolina à sobre, salta per un balcó y 's rompe una cama.

Jo no sé si 'ls vehins de Teruel lograrán ab això la moralitat que proclaman y desitjan.

Pero al menos podrán dir aquesta vegada que han fet cama.

Son molts los canovins que pèl cas de que la tentativa que ara efectúan no 'ls surti com ells desitjan, tenen ja preparat l'equipatje per anar-se'n à pendre banys.

Es lo millor que poden fer:

tirarse de cap al ayuga
rebajars'hi ab molt afany:
los banys temperau la ràbia:
los banys rebaixan la sanch.

A un partidari del mònstruo vaig preguntarli: —A què vé ara aquest rabiós afany de poder que demostra don Antón?

Y 'm va respondre: —Si 'm promet no posarho à LA CAMPANA, li diré.

—Digui, li prometo.

—Donchs sapiga que no es ell... sino ella...

—¿Qui?

—La seva senyora; D. Antón la té embrassada y li ha vingut un desitj de ser ministressa, que tot lo que fa 'l seu marit, no ho fa per ell, sino per ella.

Hasta 'l nom que porta 'l quefe s'oposa resoltament à que 'ls conservadors tornin al poder.

Quan lo mònstruo exclama: —Iremos al poder, —lo país en massa respón:

—Cá! No vas.

Y no hi anirà. Pero si hi anés, pitjor per ell.

Lo dia 28 de juny, los conservadors ja havian fet una candidatura de ministeri.

¿Qué 's proposavan ab això? Una cosa molt senzilla.

Calculin que 'l dia 30 de juny vencia 'l trimestre de lloguer de casa, y van ser molts los conservadors que no podent pagar al amo ab bitllets de banch, van pagarlo ab la candidatura.

En Romero Robledo va fer un discurs de tres horas atacant al govern y enaltint als conservadors.

Aquests, com es natural, van abrassarlo.

Es lo que succeeix sempre ab tot home que s'ofega. Quan està à punt de anar-se'n à fons, li tiréu una carbassa y veureu ab quin deliri s'abassa ab ella!

Un periódich canovi, quan las cosas los hi anaven malament, recordava 'ls següents versos:

Mal haya el necio que fia
en la mujer y en el viento.

POLÍTICA INTERNACIONAL.

Respete al África, las distancias entre Inglaterra y Alemania, cada día s' estrenen mes.

¡En la mujer!... Es á dir en la... Ells sabrán qui es la mujer.

Fessin com nosaltres, que no 'ns casém ab cap dona, per podernos casar ab la República.

La qual no es una dona, sino una idea.

Final del discurs de 'n Romero Robledo:

—Viva España con honra!

Es á dir: un eco de aquell crit famós que vá donarse lo dia 29 de setembre de 1868.

Un crit qu' en llabis de 'n Prim valia un trono, y qu' en llabis de 'n Romero Robledo, no val mes que una rialla.

¿Saben á qué es degut lo cólera que infesta algunas poblacions de la província de Valencia? Es inútil que 'ls sabis se trenquin la closca buscancho: al últim s' ha averiguat.

¿Recordan la entrada del marqués de Serralló á la ciutat de las xuflas? Donchs sápigam que un carli va fugir no parant fins à la Pobla de Rugat, ab un cólich de tots los microbis.

Los microbis del carli fugitiu, van ferne de petits.

Y dat aquest precedent
aqui tenen explicada
la causa certa, evident
de la gran empastifada.

Lo ministre de Marina, á pesar dels desitjos del país y de la recomendació de las Corts, está fermament resolt a no introduhir economias de cap classe en lo seu ministeri.

—Y encare dirán que l' Armada es l' única forsa pública que no té cos de gastadors!

—Lo palau de Gatchina, habitat pèl czar de Russia, está minat en tots sentits. Lo czar, diuhem qu' està molt sobrescit, á conseqüencia de aquest descubriment.

Los pobles buscan sempre lo que 'ls falta. Hi ha qui explota mines de ferro, mines de plom, mines de coure, mines de carbó: los nihilistas russos s' empenyan en explotar un material que val més que tots los tresors de la terra. Aquest material es la llibertat.

Per això fan mines.

Llegeixo:

«Los ingleses han acordado enviar una expedición á Angola.»

—A Angola? No n' agafaran pochs de gats.

—Digui: los delegats del govern que visitan un siti atacat del cólera ¿cobran dietas?

—Vayal. No faltava més.

—¿Sab per qué ho pregunto?

—Per qué?

—Perque si cobran realment, per ells, lo cólera més que el huésped del Ganges es el huésped de las gan-gas. Aixis s' explica que tingan tan empenyo en proclamar la sèva existència.

4. TERS DE SÍLABAS.— RA MO NA
MO DES TA
NA TA LIA

5. GEROGLÍFIC.—Entre un de gran y un de petit
hi ha diferència.

Han enviat totas las solucions los ciutadans Pep Titavna y un Pito anti-conservador; 4, P. M. Mas; 3, D. Codolar Puig y Antón de Esparraguera; 2, Un endarrerit, P. Martí, Salut y Pelas y Sebastianet, y 4 no més Tío Fresco.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Amadeo, Un teixidor, Un manc del peu dret, E. Sala, Pep Seveleta, Mayet, Giné (a) Hereu de casa, Golar, R. Girbau, Mata Anima, F. Romà y Salabragas.—Lo que 'ns envian aquesta sen-muna no ja per casa.

Ciutadans F. P. Mata-mortis, A. Tilop, E. Suyné y S. López, J. Staramsa, Liangosta, Dalmau de Roda, J. Alamativ, Pau ab sens, E. S. y A. Xanigots, B. Pacu Mir, y Mr. Eugon y C.:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Net del meu avi: La xarada và bé; però 'l sonet es molt desequilibrat.—P. C. (Palleja), F. B. (Ellar), y P. B. (Vilafanca): L' estès d' original no 'ns permet ocuparnos del assumptu que 'ns indican en la present senmanya: veurem de ferlo la proxima.—L. C. Callicò: Los versos estan bé. Y a proposit: los de la seva manxa passada eran tradublits pèl francès. Per lo tant, sempre que envihi una traducció, serveixis indicarla. I. Iglesias: De les tres qu' envia, profitarem la Intima.—J. Casanova V. Lo bigot, una mica peatonat podria anar l' altra no serveix.—J. Piquet: Lo final que 'ns envia està millor.—Follet: Varem rebre 'l llibret y li donem gràcies. La poesia obra també en poder nostre, y la publicarem així que 'l espai 'ns ho permeti.—M. Montilleó: Li agrafirim la bona intenció; pero 'ls versos distan de ser tant bons com la intenció que 'ls inspira.—Ll. Milà: L' article va bé; una mica excusat anticia millor. Tal vegada 'l guardarem per l' Almanach si ves é no's hi oposa ó no 'ns envia alguna cosa millor.—J. Abril Virgili: Beu versificada ho està; però 'l fondo no passa de ser una frusleria.—J. M. Bernis: Va bé.—P. P. T: En lo número pròxim dirérem algò de la sèva sortida de aquella redacció. Respecte al sonet no podem insertar-lo, després de dos números seguits que venim publicant poesies sobre 'l mateix assumptu: poesias, per altra part, que tenen la circumstancia de haver sigut llegidas en un acte públic.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Sarceon. Imp. de Lluís Isasi, Arch del Teatre, 31 y 33.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Mo-ne-da.
2. ANAGRAMA.—Cau-Cua.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Miguel de Cervantes Saavedra.